

SOMNI O REALITAT? NOMÉS DEPÈN DE TU

Erica Muñoz Sevillano

Hi havia una vegada una noia que vivia en un poble anomenat Valls, treballava i treballava, però no se sentia realitzada fins que, un dia, va decidir tornar a estudiar. Va començar a cursar un cicle formatiu de grau superior, i així va començar la seva història a l'Institut Narcís Oller...

Aquesta noia sóc jo, em dic Erica, i us faré cinc cèntims del meu pas per l'Institut. Sempre he estat una persona que se sent realitzada ajudant els altres i treballant per millorar la societat i, a més, m'agrada treballar en el món de la infància, així que em vaig decidir a cursar el Cicle d'Educació Infantil.

Quan penso en els dos anys de curs em vénen molts records al cap, les companyes, l'equip docent, les activitats i dinàmiques que fèiem... És veritat que he hagut de treballar molt dur per poder ser tècnica en educació infantil, ja que s'ha de tenir una base de coneixement per acompanyar els infants durant el seu aprenentatge i desenvolupament i per tal de saber potenciar al màxim les seves capacitats i habilitats.

D'anècdotes, milers; però només us faré una petita pinzellada, recordo quan vam cantar la *Castanyera* al personal de consergeria i de cafeteria, la sortida al Museu de la Juguina, la representació que vam fer de la llegenda de Sant Jordi a una llar d'infants i veure les carones dels més petits, escoltant atents i bocabadats. Aquestes experiències ens permetien entendre la importància d'un lema imprescindible en l'educació per als infants, aquest era "juguem per aprendre i aprenem jugant", però el que per a mi ha estat més important són les ganes que em van transmetre els professors per seguir formant-me i fer-me veure que les limitacions només se les posa un mateix.

A partir d'aquí vaig decidir que em seguiria formant perquè el meu objectiu final és crear el meu propi projecte, així que, incentivada per l'equip docent, vaig decidir reforçar la meva formació amb la formació contínua, vaig treure'm el carnet de

monitora de lleure i a dia d'avui estic cursant un altre cicle superior, estic al primer curs d'integració social, i com havia de ser, després de l'experiència que vaig tenir a l'Institut Narcís Oller, vaig decidir que volia cursar-lo al mateix centre.

Aquest cicle em permet créixer com a persona i aprendre a no etiquetar ni discriminar ningú pel seu aspecte, cultura, religió, ètnia o raó social entre d'altres, i el que per a mi és més important, com ja he comentat abans, veure que sóc capaç de fer realitat el que em proposi, sempre tenint en compte que s'ha de tocar de peus a terra.

Sé que el camí serà dur però cursar aquest cicle m'ha permès conèixer persones amb iniciativa i esperit emprenedor com jo, això em fa sentir molt més segura i fer-me veure que sóc capaç de complir les meves metes.

D'aquí m'emporto coneixement, el caliu de la gent, les converses amb els professors, molts companys i alguns amics que són molt importants per a mi avui en dia i espero que també hi siguin a la meua vida el dia de demà, ja que he viscut moltes experiències amb ells i vull que segueixi sent així en un futur.

Tan bona és la meua experiència que vaig aconsellar la meua germana que estudiés a l'Institut i aquest any ja acaba el cicle que està cursant i seguirà estudiant aquí.

Jo he decidit que vull seguir escrivint la meua història i que aquest Institut en formi part. I tu, què faràs?